

PYTANIA

1. Na czym polega relatywizm w podejściu do innych religii?
2. Dlaczego relatywizm religijny jest błędną drogą rozumowania?
3. Skąd się bierze dobro w innych religiach?

Opr. ks. Damian Wąsek

DOMINUS IESUS

Deklaracja Kongregacji Nauki Wiary *Dominus Iesus* o jedyności i powszechności zbawczej Jezusa Chrystusa i Kościoła została ogłoszona 6 sierpnia 2000 roku przez prefekta Kongregacji Nauki Wiary kardynała Josepha Ratzingera po zatwierdzeniu jej 16 czerwca 2000 roku przez papieża Jana Pawła II. Ukazuje ona wyjątkową pozycję Kościoła katolickiego na religijnej mapie świata, polemizując z teologią pluralistyczną oraz sprzeciwiając się tendencjom relatywistycznym i indyferentyzmowi. Deklaracja *Dominus Iesus* była dokumentem bardzo szeroko komentowanym i często krytykowanym zarówno przez teologów katolickich, jak i przedstawicieli innych wyznań chrześcijańskich. Podkreślają oni, że ów dokument podważa szczerść Kościoła w podejmowanych dotychczas wysiłkach na rzecz ekumenizmu i dialogu międzyreligijnego. Poniższy fragment (nr 16) traktuje o jedności i jedyności Kościoła katolickiego.

TEKST

16. Pan Jezus, jedyny Zbawiciel, nie ustanowił zwyczajnej wspólnoty uczniów, lecz założył Kościół jako tajemnicę zbawczą. On sam jest w Kościele, a Kościół jest w Nim (por. J 15, 1 n.; Ga 3, 28; Ef 4, 15–16; Dz 9, 5); dlatego pełnia tajemnicy zbawczej Chrystusa należy także do Kościoła, nierozzerwalnie złączonego ze swoim Panem. Jezus Chrystus bowiem nadal jest obecny i prowadzi swoje dzieło odkupienia w Kościele i poprzez Kościół (por. Kol 1, 24–27), który jest Jego Ciałem (por. 1 Kor 12, 12–13. 27; Kol 1, 18). Tak jak głowa i członki żywego ciała, chociaż nie są tożsame, są nierozdzielne, tak również Chrystusa i Kościoła nie należy utożsamiać, ale nie można też oddzielać, stanowią bowiem jedynego „całego Chrystusa”. Ta sama nierozdzielność jest wyrażona w Nowym Testamencie także przy pomocy analogii Kościoła jako Oblubienicy Chrystusa (por. 2 Kor 11, 2; Ef 5, 25–29; Ap 21, 2. 9).

Dlatego w powiązaniu z jednością i powszechnością zbawczego pośrednictwa Jezusa Chrystusa należy stanowczo wyznawać jako prawdę wiary katolickiej jedynść założonego przezeń Kościoła. Tak jak jest jeden Chrystus, istnieje

tylko jedno Jego Ciało, jedna Jego Oblubienica: „jeden Kościół katolicki i apostołski”. Ponadto obietnice Pana, że nigdy nie opuści swojego Kościoła (por. Mt 16, 18; 28, 20) i będzie nim kierował przez swego Ducha, oznaczają też, iż według wiary katolickiej jedyność i jedność Kościoła, a także wszystko to, co stanowi o jego integralności, nigdy nie przeminie.

Wierni zobowiązani są wyznawać, że istnieje historyczna ciągłość – zakorzeniona w sukcesji apostołskiej – pomiędzy Kościołem założonym przez Chrystusa i Kościołem katolickim: „To jest jedyny Kościół Chrystusowy (...), który Zbawiciel nasz po zmartwychwstaniu swoim powierzył do pasienia Piotrowi (por. J 21, 17), zlecając jemu i pozostałym apostołom, aby go krzewili i nim kierowali (por. Mt 28, 18 nn.), i który założył na wieki jako «filar i podwalinę prawdy». (1 Tm 3, 15). Kościół ten, ustanowiony i zorganizowany na tym świecie jako społeczność, trwa w (*subsistit in*) Kościele katolickim, rządzonej przez następcę Piotra oraz biskupów pozostających z nim we wspólnocie (*communio*)”. W wyrażeniu *subsistit in* Sobór Watykański II chciał ująć łącznie dwa stwierdzenia doktrynalne: po pierwsze, że Kościół Chrystusowy, pomimo podziału chrześcijan, nadal istnieje w pełni jedynie w Kościele katolickim; po drugie, że „liczne pierwiastki uświęcenia i prawdy znajdują się poza jego organizmem”, to znaczy w Kościołach i Wspólnotach kościelnych, które nie są jeszcze w pełnej wspólnocie z Kościołem katolickim. Jednak w odniesieniu do tych ostatnich należy stwierdzić, że ich „moc pochodzi z samej pełni łaski i prawdy, powierzonej Kościołowi katolickiemu”.

KONGREGACJA NAUKI WIARY, Deklaracja *Dominus Iesus*, 16.

PYTANIA

1. Na czym polega j e d y n o ś ć Kościoła?
2. Co kryje się w wyrażeniu *subsistit in*?
3. Jakie konsekwencje dla teologii powoduje nauka o jedności i jedyności Kościoła?

Opr. ks. Damian Wąsek

IRENEUSZ Z LYONU

Ireneusz, teolog z II wieku, biskup Lyonu, zetknął się z wielkim zagrożeniem, jakim była dla chrześcijaństwa gnoza, czyli pewna ukryta wiedza rzekomo pomagająca osiągnąć zbawienie, dostępna tylko niektórym wtajemniczonym. Zmagając się z herezjami, ukazał między innymi znaczenie Kościoła w procesie poznawania prawdy.